

גברת מפוקפקת. התוצאה: סרט שי נקרא תחילה ליל קיץ אחד ואחר כך שונה שמו לגלוריה. שהרי ברור, שהעיקר, הי בולט והמשכנע ביותר בסרט היא הדמות הראשית. זוהי גברת בעלת עבר מפוקפק, קשוחה ונמרצת, קצת זולה בהופעתה ו בעלת קמטים ראשונים על פניה. היא מכריזה שהיא שונאת ילדים, אך מוצאת עצמה מטופלת בילד פורטוריקאי בן שש, שאותו היא אמורה להציל מידי המאפייה הרודפת.

כל זה נשמע מוזר מאוד לסרט של ג'ון קאסאבטס, אך לא זו בלבד: יש בו נימה מבודחת העוברת כחוש השני לכל אורכו. יש גם קצב מזוהר, שבו מתנהלת המילחמה הפרטית של הכוכבת בסינדיקט הפשע. יש בו קרבות אקדחים, מירדפי מכוניות ודיאלוגים הנשמעים כיריות של צלפים. ברור לכל מי שצופה בכל ההתרחסות, שכל הנוגעים בדבר הוציאו עצמם לחיפשה מרצון והחליטו לבלות כטוב ליבם עליהם כשהמצלמות מופעלות בעקבותיהם. הבמאי נהנה לביים פעם אחת בכלי התרסיבות וכוונות עמוקות. השחקנית נהנתה לשחק תפקיד שבו היא יכולה לעשות את הכל מבלי שמהו יראה מוגזם. ואם מישהו תוהה על הקצב המשוגע, ההסבר

במאי ג'ון קאסאבטס
בתנאי שהוא יביים

פשוט: קאסאבטס צילם אמנם את הסרט כולו בקרובות ניו יורק, ותחושת הכרך היא אחד הדברים המשכנעים ביותר בו. אבל הסרט נערך בצד השני של יבשת אמריקה, עליידי עורך באולפני קולומביה, וזה דאג להכניס את שעשועיו של קאסאבטס לתוך מיסגרת מקובלת.

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב — טיסה נעימה, האחים בלז, התוודעות, המטר האחרון, הקאריירה המזהירה שלי, תהילה

ירושלים — האחים בלז, טיסה נעימה, תהילה, הרוצחים

חיפה — טיסה נעימה, האחים בלז, רציחות קטנות של אשפי מיטבח גדולים, תהילה, רוקמת התחרה

תל-אביב

*** **התוודעות** (מוסיואן, הונג גריה) — גבר ואשה נאלצים להסתתר יחד מפני הנאצים, בתוך חדר בדירתה של מיטפת זרה, במילחמת-העולם השנייה, בבודאפשט. סרט פיוטי, רגיש ונבון של הבמאי איסטוואן סאבו. מצולם ומשחק להפליא.

*** **טיסה נעימה** (אלנבי, אר- צות-הברית) — קומדיה מטורפת שמלגלגת, בקצב רצחני, על כל המלודרמות ההוליוודיות שנעשו פעם, ממתנה ועד עולם ועד לשדה תעופה. אחד הסרטים המצחיקים ביותר של השנים האחרונות.

בידור עם

ואלתר נתאו

משחקי ריגול (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) — הסרט הזה מתחיל ומסתיים בוואלתר נתאו. בלעדיו לא היתה לו כנראה זכות קיום ובלעדיו לא נמצאו בוודאי המשקיעים שיסכנו את כספם על קרן הצבי, אלא שוואלתר נתאו הוא נקודת מוצא לא רעה. ולראייה, הסרט הוא בסך הכל מברר, משעשע וקליל, גם אם אין צורך להאמין בשום דבר מן הדברים המוצגים על הבד. מעשה בסוכן בחיר של שירות הביון המרכזי של אר-צות-הברית, שאינו מוכן לשוב לעבודת ניירת אחרי שלו-שים שנות עבודה בשדה. כאשר מנסים לכפות עליו את העובדות, כעונש על העזתו ליטול יוזמות עצמאיות, הוא מכריז מילחמה על השירות. הוא עולה על המטוס הראשון לואלצבורג, מוצא שם ידידה ותיקה החיה בריוחה, בתוך טירה מפוארת, מתיישב בביתה, נוטל מכונית כתיבה וניגש לכתוב את זכרונותיו. כל עמוד מודפס בכמה עותקים. כל עותק נשלח לסוכנויות הביון החשובות. מדי פרק בפרק הוא חושף פרשיות מביכות יותר של שלומיאליות ואיוולת, בהם נקטל תוך כדי עבודתו.

הסרט מוקדש כמובן בשלמותו, לנסינות של הסי.איי.איי. להשתיק את הפטפטן, שמכריז במפורש כי בדעתו לפרסם

ואלתר נתאו: הקלף החזק של הסרט

את זכרונותיו בצורת ספר, והצד המשעשע בפרשה, היא העובדה שהסופר לעת מצוא מצליח להערים, בלי שום מאמץ, על המנגנון המורכב והמסורבל שרוףף אחריו, על פני חצי כדור הארץ.

נשים נגד נשים

החתיכה (אסתר, תל-אביב, איטליה) — קשה מאד לעקוב אחר הלך המחשבה של הבמאי האיטלקי הוותיק אלברטו לאטואדה. האיש גולש בשנים האחרונות להגזמות בוטות כל כך, ובכוונה ברורה כל כך, עד שספק אם איבד כל חוש מידה, או שמא מדובר בסארקזם קיצוני וחתרני, המכוון לחברה שבתוכה הוא חי. אחרת כיצד אפשר לקבל בהבנה דמויות כמו נערה אוטיסטית שאינה שולטת בפעולות המעיים שלה (הנערה) או כמו נערך המשקה את גבר הלומותיה בכוס מלאה שתן (הגבר שאהבתי).

דרך זו של הגזמה קיצונית אופיינית גם לסרטו החדש. מדובר כאן בזמרת ויצאנית לעת מצוא, בשנות הארבעים לחייה, כאשר זוהרה מתחיל לפוג והיא לא כל כך מוכנה להשלים עם הגורל. היא נישאת לבעל תחנת-דלק ומביאה לביתה החדש את בתה בת 18. היא רוצה לראות בבת את כליל השלמות, עליו חלמה בעצמה. הבת, לעומת זאת, רוצה להעפיל ולהפליא עוד יותר מאמה ובין השניים ניצתת עד מהרה תחרות. נערה זרה, שהצטרפה לאם במסעותיה, היא צופה אילמת וחסרת ישע בהתמודדות שעתידה להסתיים בטראגדיה.

התסריט הוא שקוף וגס, עד שכל צעד בו צפוי מראש. לעתים כואב חלב לראות איך הוא נופל בתוך כל המהמו"רות המלודרמאטיות הטמונות בפניו. לאטואדה דוחף את שחקניו לשחק בצורה קיצונית ביותר, והמדובר בעיקר

קליאו גולדשמידט: החתיכה המעריצה

בווינרנה ליסי, שהיתה פעם הבלונדית החטובה של הבד האיטלקי, וכאן היא נראית כמו „מאמא" העולה על גדותיה, הנלחמת בקרב אבוד נגד הקמטים ונגד הטעם המשתנה של התקופה. לעומת הנשים, שכוון מוגזם, הגברים הם חיוורים וחסרי כל צביון או אישיות של ממש. האמנם מדובר כאן במלודרמה מטופשת, או שמא זהו ביטוי של סלידה ממנהגיו של דור ההולך ומכלה את עצמו בהמוניות, במקום לשמש דוגמה לבאים אחריו.

שיענום על נויגרש הגולף

מהומה במועדון (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — עושה רושם שהקומדיה המטורפת היא צו השעה בהולוד. מי שרוצה להרוויח, מחפש במאי אלמוני, שחקנים כימעט-לא-מוכרים, עלילה חסרת-כלי הגיון ובדיחות פרועות. וזה כבר מירשם בטוח להצלחה.

מי שרוצה להיווכח עד כמה שיטת המירשמים אינה עובדת, שייך לראות את הסרט הזה. ג'ון פיטרס, הידוע בעיקר כחברה לחיים ומפיקה של ברברה סטרייסנד, מילא למעשה אחרי כל הצווים הדרושים. הוא שכר לאחד התפקידים הראשיים את צ'יבי צייס, שהיה חברם לתוכנית של ג'ון בלושי ודן אייקרויז (האחים בלז) בטלוויזיה האמריקאית. הארלד ראמיס, הבמאי ששכר פיטרס, כתב קודם לכן את התסריט להצלחה הקודמת של האחים בלז — צעירים, פרועים ושובבים. כל המשתתפים הראשיים האחרים ניצלו ממסורת של בדיחות מטורפות — מי בקולנוע ומי בטלוויזיה ומי בשני המקומות יחד. ועם כל זאת, התוצאה היא סרט חובבני עם בדיחות מאולצות. עלילתו אינה קיימת ודמויותיו שטחיות ושאלבנויות עד כדי שיעמום.

ההשתוללות המבדחת צריכה לפרוץ בכמה סצינות רבות משתתפים, שבאחת מהן עורכים נושאי-הכלים הצעיריים מסביבה לעצמם ומעוררים את המשתתפים הצדקנית של המבוגרים. באחרת מזמין מתעשר ותיק אורחים, כדי לח-

ביל מארי וצ'יבי צייס: כישלון

נוך את היאכטה החדשה שלו, ומתעשר חדש בא עם יאכטה כפולה בגודלה כדי להטביל בדרכו את הספן החדש. או דוגמה נוספת להמצאות: תחרות הגולף המסיימת נוטל חלק גם הייל משוחרר, מופרע למדי, שנלחם בחול-דוה כמו שנלחמים בוויאטי-קונג, בעזרת חומר-נפץ. אם זה נשמע מצחיק, ראו הוזהרתם: על המסך זה נמשך הרבה יותר מן הזמן הדרוש כדי לקרוא שורות אלה.